

Scheepsdrama

Fred Foppen

Amsterdam, zondagavond 2 maart 1913. Een diep tragisch ongeluk, dat den levensdraad van vier jeugdige kinderen heeft afgesneden. Dat is de eerste regel van een scheepsdrama waarover het Algemeen Handelsblad op 3 maart verslag deed.

Vader Piet van den Akker was schipper op de Op Hoop van Zegen, een heel klein binnenvaartschip van nog geen 60 ton, dat vooral gebruikt werd voor het transport van zand. Op het schip woonden ook zijn vrouw Stansje Jonker en hun vier kinderen, Klaasje van den Akker, geboren op 12 juli 1907, Maria Petronella, geboren op 22 juli 1908, Bessel, geboren op 7 mei 1910 en Helena, geboren op 29 juli 1911.

Schipper Van den Akker was zondagochtend vroeg met zijn schip met een lading zand uit Vreeswijk aangekomen, hij had aangelegd aan de Prins Hendrikkade tussen de Schreierstoren en de Kraansluis. De aannemer die het zand besteld had liet Van den Akker echter weten dat hij nog geen plaats had om het zand te lossen. De schipper moest maar tot woensdag wachten. Van den Akker had geen zin om werkloos en dus zonder inkomen te wachten en daarom ging hij zondagmiddag laat naar het schipperscafé aan de Kromme Waal. Daar hoopte hij een klant te vinden die het zand eerder wilde hebben. Het duurde lang om een klant te vinden en de schippersvrouw vond het om tien uur 's avonds dat ze lang genoeg met het eten had gewacht. Ze ging haar man in het schipperscafé ophalen. Daar kwam haar man haar blij tegemoet, hij had zijn lading zand eindelijk verkocht, hij kon op maandagochtend meteen lossen en wat nog veel mooier was. Hij zou terug kunnen varen naar Vreeswijk om een nieuwe lading zand te halen, die hij dan op woensdag bij zijn oude klant op de afgesproken tijd kon afleveren.

Op weg terug naar hun schip hoorden ze ineens geschreeuw. "Bij de Kraansluis zinkt een schip." Vader en moeder Van den Akker renden naar hun boot. Tot hun afgrijzen zagen ze het gezicht van hun oudste dochter, de vijfjarige Klaasje, schreeuwend achter het raampje van de kajuit, maar de voorplecht was al gezonken en een paar tellen later stak alleen nog de mast boven het water uit. Schipper Van den Akker en ook een voorbijganger sprongen nog op de boot, maar ze konden niet meer in de kajuit komen. De vier kinderen van 5, 4, 2 en 1 jaar, waren niet meer te

redden. Een duiker van de Firma Rutters probeerde nog in de kajuit te komen, maar zijn duikerspak was te groot voor het deurtje van de kajuit.

De ouders werden waanzinnig van verdriet afgevoerd naar het Binnengasthuis. De kinderen zijn onder grote belangstelling van het toegestroomde publiek begraven op de begraafplaats "Vredenhof", waar de heer C. Schipper, scheepsbevrachter, de hoop uitsprak dat "de vader berusting zou vinden in het geloof dat hij zijn kinderen had overgegeven aan God". De moeder was niet aanwezig bij de begrafenis, omdat zij tijdens de begrafenistocht onwel werd. De honderden aanwezigen op de begraafplaats ergerden zich op luidruchtige wijze aan de talrijke vertegenwoordigers van de schrijvende en fotograferende pers. "Hier moet paal en perk aan worden gesteld", staat in de krant. Een paar dagen later is het scheepje gelicht en daarna gesloopt. De oorzaak van het onverwachte zinken is niet opgehelderd.

Bron

Algemeen Handelsblad, 3 maart 1913, p.2 en 7 maart 1913, p. 2; Het Nieuws van den Dag, 3 maart 1913, 3de blad, blz. 11